

מורשתה להנחיל

גליון ג' | פר' במדבר - חג השבועות | אייר - סיון תשפ"ו

מהנעשה ורהנשמע

ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה

מאות אברכי 'חברות האברכים' יצאו לעבר מעלה הר גריזים, מול קברו של יוסף הצדיק זיע"א, לזעוק ולצעוק מעומק הלב לזכות לקדושת היסוד ולעלות בדרך העולה בית קל במעלות הקדושה - כהכנה ראויה לשמה לתפילת מעריב וספירת העומר "סוד שביסוד". לאחר אמירת תיקון הכללי וליקו"ת בצוותא, שמעו דברים כחלילי אש מפי הרה"ח ר' יעקב נתן אנשין שליט"א, בעניין קדושת הבית והמסתתף.

תפילת המעריב וספירת העומר ארכו שעה ארוכה בהתעוררות אמיתית ובתחינה לזכות 'לטהרנו ולקדשינו בקדושתך בעליונה', אמן סלה

התחדשות בחברות הבחורים

עם תחילת זמן קיץ, נערכה אסיפה מיוחדת בבית שמש עם ראשי החברות וסגניהם וחברי הנהלת מורשת הנחל, על מנת לתת תנופה לחברות המתקיימות מידי ליל שיש.

הרה"ח ר' שמעון צבי שפירא שליט"א דיבר על גודל הזכות לשמש את רביה"ק ולהפיץ את אורו בין בני הנעורים, ולאחריו המשיך הרה"ר אליעזר קירשבוים ושיתף את המשתתפים בזוית אישית איך 'די רבי בלייבט נישט שולדיג' למי שמתמסר באמת עבורו, ועל כך שהעיקר הוא להשקיע את כל הלב עבור הבחורים. לסיום סיפר הרה"ר ראובן שיף עד כמה צומחים פירות נפלאים בכרמה של ברסלב בזכות המסירות של ראשי החברות והסגנים.

לעובדא ולמעשה: בערב זה נוספו עוד סגנים לראשי החברות, תוך חלוקת תפקידים ברורה, כל סגן בחבורה מיוחדת.

גם בירושלים נוספו עוד סגנים לראשי החברות.

לבחורים היקרים:

מתחדשים עם קו "לחדש נעורי"

(לשעבר 'קו החדש הגורלי')

04-8107299

שלוחה 1 - הודעות כלליות לכל החברות בארה"ק

שלוחה 2 - לחברות ירושלים

שלוחה 3 - לחברות בית שמש

שלוחה 8 - להשאר את שאלה לליבון במדור 'מן הבאר'

בחור יקר! נצל הזדמנות זו לברר את לבטיך ושאלותיך בעבודת ה', ובע"ה נשתדל בל"ג וככל שייספיק הזמן להשיב תשובה במדור 'מן הבאר' ע"י ראש החבורה הוותיק הרה"ח ר' בנימין פראנק שליט"א

השבת אבידה

נותרו אבידות ומציאות מ'מסע שלשת ימים'. איבדת משהו? תוכל לקבל את אבידתך אצל הר"ר ישראל הרשקוביץ הי"ו 058-3250148 (לאחר חג השבועות המציאות ימסרו לגמ"ח).

על-ידי-זה עולין בתכלית העליה!

שמה, קוצים וברקנים, שמש קופחת, חול לוהט, חיות שוחרות לטרף, מדבר.

מה יעשה האדם וחי?

אפסה תקוה. אין לו אלא להרים ידיים...

בחוץ הלילה יצאנו ממזרים. הקב"ה בכבודו ובעצמו הוציא אותנו משם. לא על ידי מלאך, לא על ידי שליח. התגלות שאין התגלות גדולה ממנה.

בחוץ הלילה נקרע לנו הים. באנו ביבשה בתוך הים, וראתה שפחה מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי.

ומשם - למדבר. המדבר השומם, "הגדל והנוף נחש שרף ועקרב וצמאון אשר אין מים".

איך? למה?

קדם שזוכין לאיזה התגלות בתורה ועבודה, ששהו בחינת סבלת התורה, צריכין שיהיה מקדם כמה בלבולים וספקות ומניעות רבות, תאוות וטרדות וכיוצא... ואין קשמתגברין על האדם אלו הבלבולים והמניעות והתאוות וכיו', ואינו יודע שום דבר איד לצאת מהם ואיד למצא כבודו ותברך שם, ושואל ודורש ומבקש ומחפש 'איה מקום כבודו', אזי הירידה תכלית העליה, ואין זוכה לבחינת 'המאמר סתום' שהוא בחינת א"ה שרש התורה והמאמרות כלם. ואין זוכה להמשיך משם תורה, כי עקר כל התורה נמשך משם, כי ממשיתין התגלות כבודו ותברך שהוא כליית התורה.

בכל מצב,
אם רק נישא
עינינו למרום,
ונדרוש,
ונבקש ונחפש
איה הוא
יתברך - נזכה
לקבלת
התורה!

אור יקות האיר מתוך החושך; מים חיים ממקום הצימאון.

המדבר הגדול והגורא, מקום השממה והמוות - הפך לחיים, לחיות, לאור גדול.

מעמד הר סיני. קבלת התורה. תכלית העליה! הכל מכוחו של "איה".

גם כשנמצאים בשואל האפל ביותר, גם קשמתגבר דבר מתפשט על האדם מאד ורוצה להפילו לגמרי חס ושלום, כשנמצאים ב'מקומות המטנפים הנל', ששם אי אפשר למצא כבודו ותברך - העצה להתעלות, ליציאה, לאור מתוך החושך - היא 'לצעק אל ה' בקול חזק מאד לדרש ולבקש איה'

"ואז", אומר רבי נתן, כשצועקים באמת איה, "מתגברין עליו ועולין בתכלית העליה".

תכלית העליה!

עדיין, מה עושים כשגם 'איה' אי אפשר לצעוק? מה עושים כשכל כך חשוך, שאין גם קול ודיבור וצעקה?

מה עושים כש"שמתגבר תקף והמת הנחש חס ושלום, שהוא מקומות המטנפים, שהוא בחינת מלקחית עמלק, ששם אי אפשר למצא כבודו ותברך בשם אפ"ן, מה עושים כש"אי אפשר לדבר קלל מכבודו ותברך"?

גם עמלק יודע על "איה". גם הוא יודע שאין לו שום כח כנגד צעקה, בקשה וחיפוש, גם הוא יודע שלא משנה איפה נהיה - בכוחה של צעקה, בכוחם של חיפוש ובקשה - נוכל להכריע הכל. ותוקף זוהמת הנחש מתגברת, ואפילו לצעוק אי אפשר, ואפילו לדבר. כלום.

ומה עושים?

מלחמת עמלק. מול צבא עמלק הנאסף למלחמה, להוריד את עם ישראל להתמוות היאוש והטינוף ולהרחיקו מקבלת התורה, עומד משה רבינו.

"ויהי כאשר ירים משה ידו וגבר ישראל" - בזמן שהיה משה מגביה ידיו וישראל מסתכלין כלפי מעלה היו נוצחין.

"ולקחנה קשה", אומר רבי נתן, "למה עשה משה זאת על-ידי הרמת ידיו דיקא? היה לו לומר להם בפה מלא שישעבדו לכם למקום, ויעזר להם ה' ותברך!

אך באמת הוא ענין הנל, שבצעת שמתגבר תקף והמת הנחש חס ושלום, שהוא מקומות המטנפים, שהוא בחינת מלקחית עמלק, ששם אי אפשר למצא כבודו ותברך בשם אפ"ן, אזי אי אפשר לדבר קלל מכבודו ותברך רק לרמוז בידיו כמו משה רבינו עליו השלום, שהרים ידיו לרמוז להם שסתכלו למעלה, הינו אף-על-פי שמתגבר עכשו מקומות המטנפים כאלו שהם בחינת מלקחית עמלק, שאי אפשר לדבר ולגלות שם כבודו ותברך, אף-על-פי-כן שאו עיניכם למרום והסתכלו למעלה ותדרשו ותבקשו ותחפשו איה אפוא הוא ותברך.

מהשואל ומתחתי, ממקום מדבר ושממה, ומוות וצמאון - עולה אור גדול.

בכל מקום, בכל מצב, אם רק נישא עינינו למרום, ונדרוש, ונבקש ונחפש איה הוא יתברך - נזכה לקבלת התורה!

ואז היו ישראל נוצחים, כי על-ידי-זה עולין בתכלית העליה!

(ע"פ ליקוה"ל, גבית חוב מיתומים ג)

טענת 'משטה' בקביעת מחיר מופרז

השנה מחמת גזירת המציק לביטול ההשתתפות בהילולא דרשב"י, רבים טרחו בגופם ובמונםם ועשו כל טעדיק לזכות לעלות להר הקודש מירון, ולהשתתף בשמחתו של רשב"י, מחמת טירחת הדרך או מחמת המחסומים נאלצו להשתמש בהסעות שהתבצעו ע"י נהגים פרטיים, שגבו ע"ז מחירים מפולפלים הגבוהים פי כמה מהמחיר שבכל השנה, וביום ל"ג בעומר עצמו המחיר עלה ועלה משעה לשעה, והשאלה האם חייבים לשלם להם מה שסיכמו עימם.

כמחיר מופרז ויכול לטעון טענת משטה.

ויש לשים לב שכל קביעת מחיר והעלאתו בכזה מצב, תמיד יש אחד או שניים שמעזיזים לבקש יותר, ואח"כ כולם נסחפים אחריהם, וא"כ תמיד אצל הראשונים אין זה המחיר המקובל, ונחשב לאונאה ויש בזה איסור, והנוסע יוכל לטעון טענת משטה, אולם אצל הבאים אחריו כבר זהו המחיר קעת. וזה נפ"מ גם לשינוי המחיר במשך יום ל"ג בעומר, שהמחיר טיפס כל הזמן, ותלוי במה שכתבנו.

ו. אם כבר שילם את הכסף, לא יוכל לטעון טענת משטה וכמו שכתב השו"ע סי' רס"ד סעי' ח, כיון שכבר שילם ראה שלא התכוון להשטות⁴.

העולה לדינא:

א. נהג שקובע מחיר מופרז מחמת מצב מצוקה של הנוסע [כגון שצריך לנסוע לבית חולים], אם אין לנהג הפסד יותר ממחיר רגיל של נסיעה, אם הוסיף שתות יותר מהמחיר הרגיל, יכול הנוסע לטעון טענת משטה.

ב. כשכולם לוקחים מחיר גבוה מחמת המצב, ה"ז נחשב למחיר הרגיל, ורק מי שמעלה בשתות יותר מהמחיר המקובל אצל כולם, אפשר לטעון לו טענת משטה.

ג. הראשונים שהתחילו לגבות מחיר יקר יותר, עדיין לא נחשב כמחיר הרגיל, ואפשר לטעון להם טענת משטה. וכן בכל שינוי במחיר במשך היום.

ד. גם באופן שאין זה המחיר הרגיל, אם כבר שילם לנהג, אי"ל לטעון טענת משטה.

ה. באופן שאין זה מחירו הרגיל וכבר שילם, רק אם הנוסע ידע שהמחיר האמיתי הוא פחות ממה שדורש, ורק נאלץ להסכים למחיר שקבע לו, חל ההסכם, אבל אם לא ידע שמרמה אותו, תלוי בדיני אונאה.

בקצוה"ח שהביא דברי הרא"ש שכיון שיש מעט הפסד, נותן לו כל מה שסיכם עמו, אפי' יותר ממה שהיה יכול להרויח. וביאר שם הקצוה"ח שהוא כמו שמצינו בדר בחצר חבירו שלא עומדת להשכרה דכיון שזה נהנה וזה לא חסר פטור מלשלם לו, מ"מ אם היה מעט חיסרון שילכך את הכתלים, משלם את כל השכירות, וה"ה הכא.

ולכאורה צ"ב דגם בלי צייד יש מעט חיסרון, דהרי עבד לו לפחות כמו פועל, וא"כ היכי משכח"ל שאין חיסרון מעט, וע"כ צ"ל דכוננת הקצוה"ח שצריך שיהיה לו חיסרון מעט יותר משכרו הרגיל, ולכן ברישא שאין לו חיסרון יותר משכרו הרגיל, אין לו אלא שכרו, אבל בצייד או בקנקן דבש שיש לו חיסרון מעט יותר מהשכר הרגיל, מגלגלין עליו את הכל.

ד. יש מהראשונים שכתבו שטענת משטה הוא רק פעיקוח נפש כמו בבורח מבית האסורים, אבל כבר תמהו עליו דמוכח מהגמ' דאינו כן ממה שדימיתה לקנקן דבש.

כמו כן יש מהראשונים דס"ל דהוא רק במצוה כמו בורח מבית האסורים או בהצלת ממון חבירו שהולך לאיבוד כחבית דבש, אבל בשאר אופנים אינו כן. אולם מהשו"ע מוכח דלא ס"ל כן דכתב דגם לענין שכר שדכנות הדין כן, שאם פסק סכום גדול מהרגיל, יכול לומר משטה הייתי כן, ושדכנות אינו מצוה.

ה. כשבאים לדון בשאלתינו, יש לברר כיצד נוכל לקבוע שהמחיר הינו מחיר מופרז מהרגיל, כי הרי זה ברור ומקובל שכל מחיר נקבע לפי בקיוש והיצע, כפי שבמחירי שכירות דירות באיזורים מסויימים ישנם זמנים שהמחיר גבוה מאוד מחמת גובה הביקוש, וה"ה במחירי נסיעות, שבזמני עומס, כשהביקוש גבוה מאוד, כמובן שהמחיר עולה בהתאם, ולכן אם המחיר שביקש נהגה הוא מחיר שכולם מבקשים בשעה זו, א"א לטעון 'משטה', אולם אם כולם מבקשים מחירים אחרים, והוא מוסיף יותר מכולם בשיעור שתות, ה"ז כבר נחשב

א. תנן בב"ק קט"ו. זה בא בחבית יין וזה בחבית דבש [היקר יותר] ונסדקה חבית הדבש ושפך זה את יינו והציל את הדבש, אין לו אלא שכרו, ואם א"ל אציל את שלך ואתה נותן לי את שלי חייב, ובדף קט"ז. הקשו אמאי כשהתנה חייב [בדמי היין], והתנאי הרי שהיה בורח מבית האסורים והיתה מעבורת לפניו [כדי לעבור את הנהר] אמר לו [לבעל המעבורת] טול דינר [סכום גדול] והעבירני, אין לו אלא שכרו, אלמא אמר ליה משטה אני כן, הכא נמי לימא ליה משטה אני כן [ויתן לו רק שכרו], הא לא דמי אלא לסיפא, ואם אמר לו טול דינר זה בשכרך והעבירני נותן לו שכרו משלם, מאי שגא רישא ומאי שגא סיפא, אמר רמי בר חמא בצייד השולה דגים מן הים וא"ל אפסדתני כורזי בוזא. ופירש"י שהפסידו דינר שהיה מרויח ע"י צידת דגים, ולכן חייב לשלם לו מה שהפסידו, ואף במשנה מפסיד את היין שלו, ולכן אם התנה שישלם לו יינו, חל ההסכם.

ב. מבואר דכל מי שנמצא במצוקה ומחמת זה מסכים למחיר מופרז, לא חל הסיכום כי יכול לומר משטה, ואין לו אלא שכרו המגיע באופן רגיל, אא"כ יש לו הפסד ע"י פעולתו. וכן פסק בשו"ע סי' רס"ד סעי' ו' לענין חבית של דבש, ובסעי' ז' לענין בורח מבית האסורים. וכתב שם הנה"י דשיעור המחיר שנחשב מחיר מופרז הוא שתות יותר מהמחיר המקובל באופן רגיל.

ג. וכתב שם הסמ"ע דמה דמבואר שאם היה צייד והפסידו מה שיכל לצוד, נותן לו כל מה שסיכם עמו, היינו רק באופן שיתכן צד רחוק שהיה יכול לצוד דגים בכזה מחיר, אבל דבש שאין נותן לו יותר מזה. ועי'

⁴ שיטת הריטב"א בקידושין ח. גנם אם כבר נתן את הכסף יכול לתבוע בחזרה מכח טענת משטה. ועיי"ש עוד שד"ן משטה הוא לא רק בפועל, אלא גם במקח וממכר, שמי שניצל את הלוקח בהיותו נצרך לחפץ זה מאוד, ולכן קבע לו מחיר יקר יותר, יכול לטעון טענת משטה, ודינו כמכר בלי קציעה.

קדומים

סיון תשפ"ג:

מאות ילדי החמד מ'חבורות הנערים' ירושלים ובית שמש, התכנסו לסדר לימוד בצוותא חדא בבית המדרש 'אנשי הצדיק', כהכנה ליום מתן תורה

בסיום הלימוד, שמעו הילדים על אהבת התורה של אנ"ש מדורות עברו מהמשיפע הרה"ח ר' שמעון אלי' ברוין שליט"א, ובסיום שרו בדבקות ניגוני כיסופין, והתפללו תפילת מעריב וספירת העומר בכוח.

בנתיבות בני הנעורים

מן הבאר

קבלת התורה לעובדא ולמעשה

שאלה:

הנה מגיע יום הגדול חג מתן תורתנו ונפשי חשקה מאד לצאת מן החג הזה עם קבלת התורה אמיתית, היינו כפשוטו, לקבל עלי קבלות טובות בעניין לימוד ותורה והמסתעף.

רציתי איפה לבקש, האם תוכלו להציע מעל גבי הגיליון החשוב ונפלא דוגמאות טובות לקבלות מעין אלה.

תשובה:

אשריך בחור יקר שאלו הם שאיפותיך הטהורות. אכן, מדבריך ניכר שכבר זכית ללגום ממימי הנחל נובע מקור חכמה "אשר נכסף מאד להמשיך את העולם אל העשייה" (שיה"ר י"ט), ובכן נציע כמה נקודות אשר הם שוות לכל בחור והבוחר יבחר:

א.

לקבוע שיעורים

קבועים חדשים בחלקי התורה אשר עדיין לא טעמת (משניות, נ"ך, מדרש, זוהר, ספרי מוסר וכיוצא). כמובן יש להזהר ששיעורים אלה לא יבואו על חשבון סדרי הישיבה, ולהזהר שלא לקבל על עצמך דברים שאינם לפי כוחותיך ויכולים לגרום לריבוי אור.

ב. לימוד בקול ובניגון, מתוך נענוע הגוף - המקבל על עצמו הנהגה זו יראה נפלאות הן בהנאה ובחשקת התורה, הן בהבנת התורה, והן בזיכרון הלימוד.

ג. לימוד ברציפות ומתוך תענית דיבור - קבל על עצמך למשל

ללמוד כל תחילת סדר (5 או 10 דק' הראשונות) בתענית דיבור.

ד. ניצול הזמנים הפנויים - כל אדם יש לו במשך היום הרבה דקות שהולכות לאיבוד. לדוגמא, בין ארוחת בוקר לסדר א', בין סדר הכנה לשיעור, עד שהמג"ש נכנס למסור את השיעור, לפני השינה, וכיוצא בזה - קבל על עצמך לנצל את הזמן ולמלא את אותן דקות או חלקן באיזה לימוד קל.

ה. לחפש בחור שצריך סיוע בלימוד וללמוד איתו איזה סדר מסוים ובכך לזכות לתורת חסד'.

ו. להקדיש לימוד מסוים (אפילו משנה אחת) ללימוד לשמה, היינו בשביל תיקון השכינה (ראה תורה קנ"ט) או לזכות הנפשות הרחוקות שיחזרו בתשובה (ראה תורה י"ד).

ז. להקשיב היטב וברצינות לקריאת התורה ("ונוהגים להתנועע בעת הקריאה על שם יירא העם וינעו" רמ"א הלכות קרא"ת) ולהתאמץ לא להרדם באמצע, ועייז ממשכים קדושת מתן תורה בכל פעם כל השנה, וכמבואר כמה פעמים בליקויה"ר נתן אף מוסיף בזה הלשון: "ועי"כ באמת צריכים לעמוד בשעת קריאת התורה באימה ברתת ובזיע כאילו ניתנה עכשיו ממש!"

ח. תקבל על עצמך לעשות מתורות תפילות - כגון אם הנך לומד משנה ברורה, תבקש אחרי הלימוד תפילה קצרה, או אח"כ בעת ההתבודדות שתזכה לקיים את ההלכות שלמדת עם כל פרטיהם ודקדוקיהם ולעשות תשובה אם ח"ו נכשלת בהם וכו', וכמ"כ בעת קריאת התורה בין גברא לגברא תוכל לבקש שתזכה לקיים את המצוות שנקראו זה עתה, ובוודאי אחרי לימוד מוסר או ספרי רביה"ק תוכל מיד לעשות תפילה קצרה שתזכה לקיים את הכתוב.

בהצלחה

תקציר: לאחר שאבא בשר לשמעון ולוי על המבצע בזכותו יקח אותם אתו לאימן בראש השנה, אמא מספרת להם על פרטי המבצע.

נחמן אינסקי

השאלות פאן-קראינה ספרה מרתקת מהנערים

פרק ג:

הבדל חד

אחרי שאמא הציגה להם את הלוח המיוחד שתלתה בחדרם, היה נתן להבחין בהבדל חד בין שמעון ללוי.

שמעון, פנה לרגע למגרה שלו בחדר, ושלף משם דף ממו מרבע קטן בצבע ורד עם עט, והעתיק לעצמו את הסעיפים שאבא רשם להם על הלוח. אף לוי לא התעקב לרגע בחדרם. הוא חזר מיד לסלון, וחזר לקרא את הספר המרתק בו אחז באמצע המתח.

שמעון חזר אף הוא לסלון, כמה דקות אחרי לוי, ונגש מיד לארון - משם שלף את הספר הקדוש 'חיי מוהר"ן'. הוא התישב ליד שלחן הסלון, קרב את הכסא, פתח את הספר - והתחיל ללמוד בקול נעים, ואמר מלה אחרי מלה.

|||

שמעון לא הסתפק בלימוד הנעים באפן חד פעמי. למחרת, לאחר שחזר מהחידר, הוא נגש שוב לארון. הפעם הוא כבר לא היה צריך לחפש. הוא כבר זכר היטב מאתמול היכן נמצא ה'חיי מוהר"ן'... הוא חזר שוב בקול נעים על הסעיפים שאבא רשם להם, ולאחר מכן אף חזר שוב על הסעיפים במלים שלו, כך שהוא יבין היטב מה כתוב שם.

גם ביום שאחר כך הוא נגש לארון ושלף את הספר הקדוש, כשהפעם הוא גם לקח דף דפדפת מהמגרה במטבח. הוא זכר היטב את מה שהמלמד שלו אמר רק לפני כמה ימים: 'אם רוצים לזכור טוב טוב את החמר הנלמד - הדרך הטובה ביותר היא לסכם אותו בכתב. הכתיבה' - הוא אמר - 'מכניסה את החמר עמק עמק לזכר, וכך נתן לזכר אותה היטב למשך זמן רב'.

פעת, הוא רצה לזכות לזכר את כל השבחים הגדולים שרבונו הקדוש גלה על מי שאזכה לנסע לצדיק בראש השנה. הוא הבין, שאבא לא סתם בקש מהם ללמוד את הסעיפים הללו מחיי מוהר"ן, הוא פשוט רצה שיפנימו היטב ויבינו איזו זכות גדולה היא הנסיעה הזו. נכון שיש בה גם חויה והנאה, אף הסבה בגללה אנשים משלמים כל כך הרבה כסף, היא אף ורק בגלל הפנימיות שיש בנסיעה הקדושה הזו.

לכן, שמעון החליט שהוא רוצה לסכם לעצמו את הסעיפים. הוא לא מקבל על כך נקודות. כמו שעל לימוד הסעיפים במלים שלו, או על הלימוד דוקא בקול, הוא לא מקבל נקודות מאבא ואמא. אבל באמת, האם כל מה שהוא עושה, צריך להיות רק בשביל נקודות?

גם למחרת, הוא חשב את אותן מחשבות לגבי הנקודות כאשר בדרך חזר מהחידר עשה 'התבודדות' על מה שלמד. הוא בקש מה' שאכן יזכה לנסע לראש השנה באומן, ובהמשך ההתבודדות חזר בעל פה על השבחים העצומים שרבונו הקדוש גלה על הנסיעה הקדושה ובקש לזכות להם.

|||

לוי מצדו לא התעלם פמובן מהמבצע, אף העדיף להסתפק במינימום

פאבריק אין

סיור מעמיק בפעילות מורשת הנחל

האש היוקדת - שהתלמידים יעשו תלמידים

'העבר עיני מראות שווא בדרכיך חייני'. התנועה עולה ויורדת ויחד עימה מתנועעים רגשי הלב, מתחברים אל קל חי וקים. החושך ששורר בחדר מוסיף לאווירה, המלהיכה את הלבבות ברשפי אש יוקדת של כיסופין וגעגועים לעבודת הבורא. המזן: ליל שישי. המקום: ירושלים, היכל החבורות בהיכל בית מדרשינו הגדול מאה שערים; בית שמש ב'היכל החבורות' בביהמ"ד 'נחלת חן'.

החבורות בליל שישי... אח, בעיני מאות האברכים ניצת זיק רק מלהיזכר בלילות שישי המאירים, החבורות שלאזניים זרות המאזינות מן הצד נשמעות אולי קצת נדושות, שבוע אחרי שבוע באותה מתכונת וצורה, אולם עבור משתתפיהם הם אוצר בלום של ממש: הם אלו שמעצבים את עולמו של בחור בהיכלו של רביה"ק.

בכל השבוע חי כל בחור לעצמו, בשיבתו, לומד ועובד את ה', מחובר לעניין רביה"ק מי פחות ומי יותר, אך הצד השווה לכולם, פעם בשבוע אין אחד שיכול לוותר על הטענת המצברים להטעין כוחות לכל השבוע הבא.

אליבא דאמת, אין מדובר בכלל בתועלת זמנית של השבוע הקרוב בלבד, ואפי' לא של תקופה ארוכה יותר. טיפין טיפין נבנה עולמו של בחור, בעקביות ובעקשנות, שבוע אחרי שבוע, והבחור זוכה לטעום מקרוב חיים טובים מה הם, להתבשם מאוצרי אוצרותיו של הצדיק האמת, שהם אלו שמקנים לו את הקשר החי לחיידר' של רביה"ק לתמידות.

לא מדובר בעשר בחורים וגם לא במאה, מדובר (במחזור הנוכחי) בכארבע מאות בחורים כ"י, הזוכים להתאסף מדי שבוע בשבוע בארבע סוגי חבורות, שתיים בירושלים ליש"ק ויש"ג, ושתיים בבי"ש ליש"ק וליש"ג, בכל סדר החבורות מושקעים כוחות עצומים מדי שבוע מחדש, הן בהתנהלות החבורות להשיג את התכלית הנרצה לתת לבחורים בזמן החבורה לטעום מכל טוב רביה"ק באופן שישיאיר את רישומו לזמן רב, והן מצד ראשי החבורות והסגנים, בכל חבורה וחבורה מחדש ועבור כל בחור ובחור בנפרד.

את פני הבחורים מקבלים מדי שבוע שולחנות ערוכים במיני תרגימה להשיב הלב, הבחורים מקיימים שיחת חברים שבה מקבלים דין מן דין ומאירים זה לזה באור ישר ואור חזר, ראשי החבורה משוחחים עם הבחורים ומאירים את חייהם בנעימות ונועם בדברי חן ואמת, כשמלבד זאת נוספו לכל ראש חבורה 'סגן', אברך היודע להלך נגד רוחם של הבחורים, לשם בניית וחיזוק הקשר עם הבחורים; לאחר מכן מכבים האור והמשתתפים פוצחים בניגוני התעוררות בניצוחו של ראש החבורה, ניגוני קודש עתיקים המעוררים את הלב לעבודת ה', שהתנגנו על ידי עובדי ה' של אנ"ש בדור הקודם, ורוויים כיסופים וגעגועים טמירים להתנתקות מזהמת העולם הזה ולזכות לאור החיים המאירים בעבודת ה'.

אחרי הניגונים, כשהלב ער וקשוב, מגיע שלב השיחה בעבודת ה', כל שיעור מתפצל לכמה חבורות, וכל קבוצה פונה לחדר אחר (בירושלים בחדרי הכיתות שעי"ת 'ברסלב' הניתנות על ידם בנדבת לבם הטוב, וכך בבי"ש בחדרי הכיתות שעי"ת 'ברסלב' הניתנות ע"י בנדבת ליבם הטוב) שם משמיע להם ראש החבורה שיחה בדרכי עבודת ה', מפלס נתיבות לליבם הצעיר ומוליכם לצעד לאורו של רביה"ק, להשכילם בצעירותם את עצותיו הקדושות של רביה"ק כך שיאירו את חייהם לנצח.

גם אחר כל זה משקיעים ראשי החבורה בכל בחור כעולם מיוחד בפני עצמו. אחרי החבורה מקיים ראש החבורה 'שיחה פרטית', כל שבוע עם בחור אחר, שם, בארבע עיניים, קל לבחור יותר לשאול ולהתייעץ בכל מיני שאלות וקשיים שעיימם הוא מתמודד, ולקבל בהירות, אור והדרה בעבודת ה', ע"פ דברי רביה"ק ותלמידיו.

מדי תקופה מתקיימות חבורות כלליות עם דרשנים מיוחדים, בעיקר לקראת יו"ט ויומי דפגרא, בנוסף מדי תקופה יוצאת חבורה אחרת לשדה יחד עם ראש החבורה, שם בין עצי היער נשפעים הדיבורים אחרת לגמרי... ואז זוכים גם הבחורים לטעום טעם התבודדות חוץ לישוב.

פעולות נוספות נערכות במסגרת החבורות השבועיות, כ'ליל שבת התאחדות' או 'מלווה מלכה' כל בני החבורה עם ראש החבורה, אך אין הנניד מספיק להאריך בפעילויות אלו, ועוד חזון למועד.

הנדרש, ולעשות רק את מה שצריך כדי להגיע למספיק נקודות כדי שאבא יקח אותו לאומן. הוא לא חשב לרגע שיש סבה לעשות משהו מעבר לכה. הוא רוצה לנסע לאומן, ועושה כל מה שצריך כדי להגיע לזה, מה הוא צריך לעשות יותר מזה?

הוא חזר מדי יום בשעת החברה על מה שלמדו בחיידר, אך את למוך הסעיפים שאבא פתב להם, העדיף לדחות למחר.

למחרת הוא העדיף לדחות את זה שוב בעוד יום, וכה - רק לקראת סוף השבוע למד במהירות את כל מה שהיה צריך ללמד.

הוא לא לגמרי הבין מה היה פתוב שם, ולא היה לו מספיק זמן כדי ללמד לאט ובשישוב הדעת ובהבנה. אבל מה זה משנה - אמר לעצמו - אבא לא אמר לנו ללמוד לאט או בהבנה, וברור שאני אקבל נקדה על הלמוד ואוכל להשתתף בנסיעה לאומן.

וכך עברו השבועות. ושמעון ולוי המשיכו בדרכם. שמעון משקיע את כל פלו בלמוד. מדי שבוע הוא מבין יותר לעמיק איזו זכות יש לו שהוא עומד להשתתף בנסיעה מרוקמת פזו שפל העולם תלוי בה, ולוי מצידו עסוק רק במחשבות ודמיונות על הכפי הגדול שהולך להיות מנת חלקו אי שם באוקראינה הרחוקה...

שניהם צוברים את אותם נקודות, שניהם מתקדמים פה במבצע של אבא ואמא - אבל הבדל גדול מאוד הולך ונצבר ביניהם. שמעון מוכן לנסיעה בעמקות, בפנימיות, מבין היטב היטב למה נוסעים ולאן נוסעים, ולוי לא כל כך מבין ולא בדייק יודע...

מה ששניהם לא יודעים הוא, שמשוהו מסתורי מחפה להם בנסיעה, ואפלו אביהם לא יודע על כך...

הפסח כסאיון הכא

ברכת מזל טוב חמה ולבבית שגורה בזאת לידידנו היקרים

להכנס בנם לעול תומ"צ

הר"ר נתן וייספיש הי"ו
בית שמש

הר"ר שלום מייקוף הי"ו
בני ברק

הר"ר שמעון ברנ"ד שפירא הי"ו
בית שמש

לאירוסי צאצאיהם

הר"ר משה גלבך הי"ו
בית שמש

הר"ר אסף יוסף ליבוביץ הי"ו
בית שמש

הר"ר ישראל מאיר מנדל הי"ו
צפת

הר"ר שלום בנימין שטיין הי"ו
ירושלים

הר"ר יהושע שיינברגר הי"ו
בית שמש

הר"ר שמעון ברח"ז שפירא הי"ו
ירושלים

להולדת הבת

הר"ר חיים אברהם נח אנשין הי"ו
בית שמש

הר"ר מרדכי דוד חשין הי"ו
בית שמש

הר"ר בן ציון מנדליאל הי"ו
ירושלים

הר"ר מרדכי מנדליאל הי"ו
בני ברק

להולדת הבן

הר"ר חיים אשר אורלנצ'יק הי"ו
ירושלים

הר"ר ישראל נחמן בר"ע אנשין הי"ו
בית שמש

הר"ר מאיר דוידוביץ הי"ו
צפת

הר"ר אלימלך חשין הי"ו
בית שמש

הר"ר עבי מרזל הי"ו
ברכפלד

הר"ר אלחנן קירשבוים הי"ו
בית שמש